

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

Fa 40 anys

Aquesta setmana he anat a parar a una tarda de fa quaranta anys, en un campament militar de Màlaga. Era un dilluns i jo passejava amb una certa displicència, vestit de soldat, pel recinte. A prop de la caserna, uns altres nois escoltaven la ràdio. És aleshores quan em vaig assabentar, d'una manera molt incerta, molt sobtada, d'uns guàrdies civils que havien assal·tat el Congrés. "Parece que un militar ha desaparecido en las Cortes", vaig sentir que deien, com si es tractés del resultat d'un partit de futbol. No es pot dir que la notícia interrompés la monotonia del recinte, tot i que era fàcil de suposar que, si resulta que érem soldats i si realment allò era un cop d'estat, alguna cosa interferiria en l'avorriment còsmic, en la irracional disciplina del quarter. El fet és que van fer formar com cada nit i, com cada nit, ens van llegir les ordres de l'endemà i el menú de la jornada. Vam anar a dormir, però sense el rigor d'altres dies. Això sí: amb una indicació taxativa. Ens havíem de colgar a les lliteres vestits i amb el fusell a punt. Tots els comandaments van anar al bar d'oficials i ens van deixar sols. Uns quants ens vam aplegar a la sala de la televisió i vam aguantar fins més enllà de la una de la matinada, que és quan va sortir un rei vestit de mariscal. Abans, ens havíem empassat una idiota pel·lícula de Bob Hope i Virginia Mayo, *La princesa i el pirata*. Tot el que passava a fora era desconegut i temíem una imminent acció bèl·lica, mentre érem incapaços de riure amb aquell còmic, més histriònic que mai. Al cap d'alguns mesos, un dels instigadors del 23-F a València va ser nomenat, com a càstig, comandant d'aquell campament.

EDITORIAL

Patent de cors per a la monarquia

Tal com estava anunciat, el PSOE s'ha tornat a alinear amb el PP, Vox i Ciutadans per mantenir la patent de cors que protegeix la monarquia espanyola de qualsevol delictes, irregularitat o magarrufa que pugui cometre. Els socialistes, fent costat a la dreta i a la ultradreta espanyola, estan determinats a mantenir els privilegis i les prebendes reials per damunt de qualsevol ciutadà. Ho fan cada vegada que en tenen l'oportunitat. Així, ahir, al Congrés dels Diputats, van votar en contra de la iniciativa d'ERC per posar punt final a la inviolabilitat del rei. La proposició no de llei va rebre el suport de Podem, ERC, JxCat, PDeCAT, el PNB, Bildu, Més País i Compromís, i pretenia una

cosa tan elemental com que totes les persones siguin efectivament iguals davant la llei i que, per tant, hagin de respondre davant la justícia en les mateixes condicions. En la iniciativa rebutjada es demana, textualment, que "s'elimini per complet de l'ordenament jurídic i en virtut del principi democràtic les prerrogatives d'invulnerabilitat i irresponsabilitat que puguin emparar comportaments delictius o irregulars de la persona del cap de l'estat, la casa reial i qualsevol membre de la corona". Quin argument democràtic hi pot haver perquè un partit d'esquerres voti en contra d'una proposta perquè el rei se sotmeti a l'escrutini de la ciutadania? No en sabem veure cap. Si va en

contra dels principis de la Constitució, com ha argumentat el portaveu del PSOE, el que cal fer és canviar la Constitució. Aquesta defensa a capa i espasa de la casa reial per part del partit de Pedro Sánchez s'ha accentuat des que és al govern. Abans d'arribar-hi, el mateix Sánchez havia proclamat que el cap d'estat havia de respondre dels seus actes com qualsevol ciutadà, amb la mateixa contundència que ara defensa el contrari. L'episodi arriba la mateixa setmana que Felip VI ha aprofitat la commemoració dels 40 anys del 23-F per reivindicar la figura del seu pare i que cada vegada sona amb més força que s'està preparant el retorn de l'emèrit.

La foto

Panorama marcí. El vehicle "Perseverance", que va aterrar a Mart fa una setmana, continua enviant fotografies a la Terra, com aquesta vista del cràter Jezero ■ NASA

La frase del dia

José Montilla

EXPREIDENT DE LA GENERALITAT

“Vostè creu que des d'Espanya es facilitarà un referèndum per liquidar Espanya?”

De set en set

Recorda Louis Charpentier que, quan estudiava, va passar alguna vegada per Sarrià, a prop de la pastisseria que havia regentat el poeta J.V. Foix. L'amic Louis topa amb una cita de Pla, el soporífer Josep Pla, el prosista de la boina i els cigarrets que inspiren adjectius: "El poeta J.V. Foix es un gran poeta catalán que escribe en checoslovaco." Sí, amics, Pla era bastant infeliç. A banda d'aquesta parida, ja prou lamentable, literàriament parlant Pla no li arribava a la sola de la sabata a l'avantguardista Foix. Disculpeu el vocabulari, però m'encenc de seguida. Mentre Pla es

La boina i el barret

Anna Carreras Aubets

cagava per escrit durant una dosi ingent de volums en els putos pèsols mal bullits que sopava cada nit al mas, el poeta Foix analitzava simbòlicament el buit, la solitud, el llenguatge i la mística. A Pla se l'ha catapultat tota la vida, què hi farem. Era un bon collonador, d'acord. Hauria triomfat al club de la comèdia. Que consti que un sol volum d'*El quadern gris* tindria la seva gràcia, com qualsevol dietari. Ara bé: quan la cosa es torna efervescència i el senyor de la casa pairal més famosa de Llofriu no supera la seva febre egòlatra i escriu trenta mil pàgines sobre el seu dia a dia, parlem de

morfina intravenosa. Els cursis en diuen costumisme... Entenc que Pla no era capaç d'entendre Foix, i li envejava tant la capacitat descumunal per torçar el llenguatge que només va saber escopir aquest estirabot propi d'una criatura dement. Foix, en canvi, era l'home elegant amb barret que, més que parlar en txecoslovac, investigava poesia, creava significat i miratge, exigia afany de comprensió i elevava la competència intel·lectual del lector amb metàfores i símbols. Entre nosaltres: Pla volia ser alfa i Foix era una irreal omega. La boina o el barret: no cal dir res més.